

6. Крутиков М.Ю. Правовое воспитание в системе правовой социализации в условиях современной России/М.Ю. Крутиков // Известия Тульского государственного университета. – Тула, 2013. - № 1. – с. 200-210

7. Коваленко І.І. Про особливості європейської системи правового виховання/І.І.Коваленко/ Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». – Хакрків, 2012. - № 4(14). – с. 129-135

Студент 1-го курсу Факультету № 2 НАВС

**Олійник Максим Максимович.
ПРОФЕСІЙНА КУЛЬТУРА АДВОКАТА**

Адвокат є представником інтелектуальної еліти суспільства. Його діяльність пов'язана із захистом прав, свобод та законних інтересів кожної окремої людини. Така діяльність вимагає витрат енергії та часу, постійного самовдосконалення, досягнення найвищого рівня професійної культури.

Основу формування професійної культури адвоката складає професійна етика. Під професійною етикою зазвичай розуміють кодекс правил, що визначає поведінку спеціаліста під час виконання службових завдань, норм, які відповідають чинним законам та іншим нормативним документам, професійним знанням, відносинам у колективі, глибокому усвідомленню моральної відповідальності за виконання професійних обов'язків. Це взаємовідношення трьох аспектів: ставлення робітників до об'єкта праці; відносини спеціаліста з колегами; відношення професіонала до суспільства загалом [1]. Але це поняття може означати і конкретизацію загальних етичних норм, що викликана до життя не тільки специфікою відносин професійних колективів до суспільства в цілому, але й особливістю особистісних відносин у професійній діяльності [2, с. 215]. Або це поняття включає не тільки результати професійної діяльності, а й сам процес діяльності, сутність, зміст, організацію – завдання, цілі, засоби, які використовують фахівці для досягнення мети [3, с. 20].

Етична культура адвоката формується поетапно. Її основи закладаються на першому етапі навчання. На цьому етапі майбутній адвокат проходить певну адаптацію, ознайомлення з обов'язками та специфікою роботи. Але це вже можна вважати першими службовими діями під контролем наставників.

Інші складові професійної культури набуваються в процесі юридичної діяльності. Досягнення вершин майстерності настає після років самостійної службової діяльності. Або взагалі не настає.

В Україні перші етичні норми діяльності адвокатів були прийняті Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури при Кабінеті Міністрів України 1 жовтня 1999 року [4]. Нині діють Правила адвокатської етики, затверджені Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 2017 року 09 червня 2017 року у м. Києві [5].

Грунтовне знання Правил адвокатської етики необхідне для успішної здачі адвокатського іспиту. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» передбачає дотримання Правил адвокатської етики як одного з основних професійних обов'язків адвоката. Правила адвокатської етики мають на меті уніфіковане закріплення традицій і досвіду української адвокатури в сфері тлумачення норм адвокатської етики, а також загально визнаних деонтологічних норм і правил, прийнятих у міжнародному адвокатському співтоваристві. Правила слугують обов'язковою для використання адвокатами системою орієнтирів при збалансуванні, практичному узгодженні своїх багатоманітних, іноді суперечливих професійних прав та обов'язків відповідно до статусу, основних завдань адвокатури і принципів її діяльності, визначених Конституцією України, Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та іншими законодавчими актами, а також закріплюють єдину систему критеріїв оцінки етичних аспектів поведінки адвоката [5].

У наш час професійна етика займає важливу роль у регулюванні різних видів трудової діяльності, що пов'язано з прагненням постійно удосконалювати професійні норми відповідно до суспільних відносин, що постійно змінюються.

Професійна культура адвоката має бути невід'ємною складовою становлення його як

професіонала. Інакше це може призвести до корупції та соціальних проблем. Тому на кожному етапі професійного шляху кожен адвокат має усвідомлювати, що його основною метою є не тільки надання якісних юридичних послуг, здійснення правового захисту та забезпечення правової допомоги, але й дотриманням доктрини «верховенства права», забезпечення рівності перед законом, об'єктивності; чесності; компетентності. Адвокат має нести відповідальність за якість надання юридичних послуг перед собою, адвокатською спільнотою та суспільством. В результаті це реалізується у свідомому дотриманні адвокатом моральних та правових вимог та підвищенні рівня поваги до адвокатів з боку суспільства.

Отже, етична культура адвоката – це знання загальних етичних норм, моральних прав та обов'язків, які відповідають чинним законам та свідоме використовуються у професійній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Салова Н. Професійна етика аудитора: фундаментальні принципи / Н. Салова // Аудитор України. – 2015. – [Електронний ресурс] Режим доступу: https://www.pspaudit.com.ua/files/psp_14-19_salova.pdf
2. Аболіна Т. Г. Прикладна етика. Навч. посіб./ За наук. ред. Панченко В. І. – К.: «Центр учбової літератури», 2012. – 392 с.
3. Рудакович М. І. Професійна етика державних службовців: теорія і практика формування в умовах демократизації державного управління: Моногр./ М. І. Рудакович. – Тернопіль: Астон, 2007. – 397 с.
4. Правила адвокатської етики, схвалено Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури при Кабінеті Міністрів України 1 жовтня 1999 року протокол від 1 - 2 жовтня 1999 р. N 6/VI– [Електронний ресурс] Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MUS128.html
5. Правила адвокатської етики, затверджені Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 2017 року 09 червня 2017 року у м. Києві – [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://vkdk.org/wp-content/uploads/2017/07/PravilaAdvokatskojiEtiki2017.pdf>

Слухач 1-го курсу ННІЗДН НАВС (Хмельницьке відділення)

Онищук Олександр Васильович

НОВІТНІ ПІДХОДИ ДО СТРУКТУРИ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВИ

Питання про визначення поняття механізму держави, його сутності, структури, принципів формування й функціонування дотепер є проблемним, представляючи певну складність. Це можна пояснити не тільки наявністю суб'єктивного фактору, що полягає в неоднаковому сприйнятті різними суб'єктами державності, але й з огляду на об'єктивний характер багатоаспектності, багатогранності самого інституту держави й державно-правових явищ у різні історичні епохи.

Механізм сучасної держави – це інституціоналізовані (організовані) групи (об'єднання) громадян, які у певному правовому порядку наділяються державно-владними повноваженнями з метою забезпечення соціального компромісу та згоди [3, с. 287].

Для нього притаманні такі **ознаки**:

1. Механізм держави – це система взаємозв'язаних, взаємодіючих, ієрархічно підкорених державних органів, державних підприємств та установ.
2. Організаційна структура та відносини між елементами механізму будуються на принципі субординації(мають ієрархічний характер):
 - рішення вищестоящих елементів механізму є обов'язковими для нижчестоящих;
 - державні підприємства та установи здійснюють свою діяльність під керівництвом державних органів.
3. Структурні елементи механізму держави є юридичними особами. Згідно із ст. 80 ЦК України, юридичною особою визнається організація, створена і зареєстрована у